

soud hrubého zavinění podle § 47 úrazového zákona, i když se bere zřetel také na ustanovení § 1299 obč. zák. dopadajícího na souzený případ proto, že jde o závodního schváleného na kutací jámě ministerstvem veřejných prací. Jest proto názor napadeného rozsudku, že za opomenutí včasného opatření ochranných přístrojů pro důl A. není práv žalovaný G., ale závodní správa, po stránce právní správný.

Čís. 12933.

Úmluva ujednaná při podpisu dlužního úpisu o tom, že rukojmí podepsal dlužní úpis jen pod podmínkou, že bude ručiti jako rukojmí a plátce jen po určitou dobu, nevyžaduje písemné formy.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv I 56/32.)

Podle dluhopisu ze dne 10. října 1924 přistoupil žalovaný k dluhu 10.000 Kč Josefa K-a jako rukojmí a plátce, a měl býti dluh do čtyř let úplně splacen. Žalobu, zadanou roku 1931, již se domáhal žalobce zaplacení 10.000 Kč na žalovaném jako rukojmím a plátcí, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu s příkazem, by o odvolání žalobce znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s právním názorem, z něhož odvolací soud odepřel po právní stránce jakýkoliv význam úmluvě ujednané podle tvrzení žalovaného při vystavení a podpisu dlužního úpisu o tom, že žalovaný podepsal dlužní úpis toliko pod tou podmínkou, že bude ručiti jako rukojmí a plátce jen po dobu čtyř roků. Pokud odvolací soud má za to, že taková úmluva nemá význam, ježto potřebovala podle § 1346 obč. zák. písemné formy, nemá názor jeho oporu v tomto ustanovení zákona. Podle § 1346, druhý odstavec obč. zák. jest k platnosti rukojemské smlouvy zapotřebí, by prohlášení, kterým se rukojmí zavazuje, bylo dáno písemně. Tomu však rozuměti, jakž vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 3918 sb. n. s. tak, že se vyžaduje písemnost jen pro prohlášení, jímž se rukojmí zavazuje, a že není třeba, by byly všechny podmínky rukojemské smlouvy obsaženy v písemném prohlášení. Nebylo proto ani v souzeném případě třeba, by bylo i časové obmezení, že žalovaný »bude ručiti jako rukojmí a plátce pouze na dobu čtyř roků«, zřízeno písemně, mělo-li býti platným, a stačilo pro platnost závazku žalovaného jako rukojmího a plátce podle § 1346 obč. zák., že žalovaný písemně prohlásil, jak je nesporné, že přistupuje k závazkům dlužním úpisem převzatým jako rukojmí a plátce. Co se týče právní povahy úmluvy ujednané podle tvrzení žalovaného při vystavení a podpisu dlužního úpisu, že totiž žalovaný podpisuje a podepsal dlužní úpis jen pod podmínkou, že bude ručiti jako rukojmí a plátce jen po dobu čtyř roků, šlo zřejmě o písemně zřízenou úmluvu s časovým obmezením závazku

žalovaného. Nelze proto tvrditi, jak míní odvolací soud, že jest úmluva taková právně bezvýznamná, an jí byl způsob převzatého ručení obmezen co do doby trvání a úmluva taková jest přípustna vzhledem k § 1363 druhá věta obč. zák., jímž bylo stanoveno, že, zavázal-li se rukojmí jen na určitý čas, ručí jen po tento čas.

Čís. 12934.

Pojišťovací smlouva.

Stanovily-li všeobecné pojišťovací podmínky, že, nemá-li (kvalifikovaná) upomínka výsledek po uplynutí dodatečné jednoměsíční lhůty od odeslání upomínky, jest ručení pojistitele od uplynutí upomínací lhůty v klidu, nenastal klid ručení, neobdržel-li pojistník kvalifikovanou upomínku odeslanou pojistitelem.

Žaloba a platební příkaz, neobsahující poučení o následcích prodlení ani udělení dodatečné lhůty, není kvalifikovanou upomínkou.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv I 444/32.)

Žalobkyně byla pojištěna u žalované pojišťovny proti následkům tělesných úrazů při řízení automobilu. Žalobu o zaplacení pojistné sumy vzhledem k úrazům ze dne 4. listopadu 1929 a 19. listopadu 1929 procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Pro souzený spor je rozhodno, zda žalovaná pojišťovna jest povinna, ač žalobkyně premie následné, dne 7. června a 26. června 1929 splatné zaslala teprve po úrazech, které se staly dne 4. listopadu a dne 19. listopadu 1929, pojistnou sumu vyplatiti. Že žalovaná žalobkyni o zaplacení premie upomínala způsobem v § 8 odst. (3) pojišťovacích podmínek předepsaným a že s upomínkou bylo spojeno též upozornění na následky prodlení, zjištěno nebylo. Podle ustanovení § 8 (4) odstavec všeob. podmínek pojišťovacích, nebyla-li následná dlužná premie do tří měsíců po uplynutí upomínací lhůty soudně vymáhána, má se za to, že společnost od smlouvy odstoupila, a podle odstavce (5) téhož paragrafu vymáhá-li společnost premii soudně neb přijme-li ji dodatně, nabude zase ručení společnosti působnosti, jakmile byla premie s poplatky a útratami zaplacená. Spisy okresního soudu v J. má odvolací soud zjištěno, že žalovaná na žalobkyni dne 26. září 1929, tedy ještě před úrazy, podala upomínací žaloby o zaplacení 119 Kč a 84 Kč, premií z pojistek splatných dne 7. a 26. června 1929, a že na žaloby ty dne 30. září 1929 byly vydány proti nynější žalobkyni upomínací rozkazy, kteréž jí byly doručeny dne 4. října 1929 a nabyly moci práva. Podáním těchto žalob dala žalovaná pojišťovna na jevo, že na pojištění trvá a od pojišťovací smlouvy neustupuje, teprve tyto žaloby doručené pojistníku, žalobkyni, dne 4. října 1929 lze považovati za upomínky. Toho si byla i žalovaná pojišťovna vědoma, když podáními ze dne 6. prosince 1929, tedy již po právní moci platebních rozkazů, žalobu vzala zpět, což ovšem rekursním soudem bylo zamítnuto. Byla proto žalovaná, zažalovavši splatnou premii, ve smyslu pojišťovacích podmínek pojišťovací smlouvou po tři měsíce vázána, a dokud tato